

РЕШЕНИЕ

№ 31905

гр. София, 12.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разглежда дело номер **5147** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е във връзка с подадена жалба от В. П. П., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.4 чрез адв. Л. Б. /САК/ с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-1030-000776/10.11.2025г, издадена от началник група към ОДМВР П., сектор Пътна полиция П., с която на жалбоподател е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. 3) ДД) от ЗДвП-временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед на основания по чл. 146, т.3 и т.4 АПК. Твърди се, че оспорената ЗППАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, както и в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон. Счита, че в заповедта не се сочи коя материалноправна норма от ЗДвП е нарушена, като е посочено единствено основаниято, на което се налага санкцията, което води до непълнота на административния акт. Искане се отмяне на заповедта и се претендират разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява. С писмени бележки от 02.06.2026г пълномощник на жалбоподател излага аргументи по същество. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение съгласно представен договор за правна помощ и съдействие.

Ответникът – началник група към ОДМВР П., сектор Пътна полиция П., редовно призован за съдебното заседание, не се явява, не се представлява. С молба-становище пълномощник на ответник оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 67-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със ЗППАМ № 25-1030-000776/10.11.2025г., издадена от началник група към ОДМВР П., сектор Пътна полиция П., на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК]. С оспорената заповед е направено препращане към Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4646467/09.11.2025, а като фактическо основание за издаването му е посочено следното: На 09.11.2025г, около 17:49 часа в [община] на път Автомагистрала №А-1 АМ Т., 133км, в района на бензиностанция Р. посока към [населено място] П. П., като водач на МПС – Хюндай с рег [рег.номер на МПС] , собственост на И. П. К. ЕГН [ЕГН], като извършва следното нарушение: 1. Не използва път за обществено ползване в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари. Преднамерено извежда извън контрол автомобила, чрез презавиването и рязко подаване на газ, така че довежда автомобила до приплъзване на гумите и загуба на сцепление на задвижващите колела. Движейки се по този начин създава опасност за останалите участници в движението и клиентите, намиращите се в района на бензиностанция Р.

Със заповедта е прието, че водачът е извършил нарушение на чл.104б т.2 от ЗДвП – водач на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

С оглед изложеното със заповедта е прието, че са налице материално правните предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП, поради което на В. П. П. е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Като отнети документи е посочено СУМПС.

По делото е приета административната преписка и като част от същата е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 4646467, съставен на 09.11.2025 г. от П. Д. Д. – младши автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" към ОДМВР П. в присъствието на свидетел – очевидец Д. Х. И.. Посочено е, че водачът виновно е нарушил чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В АУАН е отбелязано, че са иззети СУМПС[ЕИК].

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването

му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото е представена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. С т. 1.3 от заповедта и на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР П., със Заповед № 317з-3162/15.04.2022г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т.4, т. 5, б. а) и т. 6 и т.7 от ЗДвП, сред които и началници на групи в сектор „Пътна полиция. Представена е и Заповед №8121к-2836/11.03.2024г., с която Р. К. П. е преназначен на длъжност Началник на група Административнонаказателна дейност, отчет и ПТП, и водачи в сектор ПП към отдел Охранителна полиция при дирекция на МВР П.. Цитираните заповеди, представени и приети по делото, безспорно потвърждават компетентността на издателя на акта.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и изискванията посочени в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Посочени са както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. Като правно основание в обжалваната заповед е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП. От фактическа страна са описани обстоятелства, относими към визираните в посочената норма материалноправни предпоставки за налагането на ПАМ, вкл. се съдържа и препращане към съставения АУАН. Посочени са и разпоредените с акта правни последици, респ. волята на административния орган, а именно: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач – СУМПС-285834227, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца, като е конкретизирана нарушената правна норма – чл.104б, т.2 от ЗДвП. В този смисъл, неоснователно е твърдението за липса на конкретна правна квалификация на нарушението, вкл. и на нарушената правна норма. Освен това, изложеното от фактическа страна в административния акт макар и лаконично, е достатъчно, т. е. съдържанието е ясно и няма как то да не бъде разбрано от адресата на ПАМ. Съобразно съдържането на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Предвид изложеното до тук, настоящият състав приема, че при издаване на оспорената заповед не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваността на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Неоснователно е и твърдението за материална незаконосъобразност на ЗППАМ.

В случая при прилагане на процесната ПАМ органът се е позовал на разпоредбата чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП, чиито правни последици се свързват с временното отнемане на СУМПС на водача. Цитираната разпоредба е приложена правилно от органа и същата, обратно на изложените в жалбата и писмените бележки възражения, е ясна и недвусмислена.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на

моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2. Описаната в ЗППАМ фактическа обстановка отговаря на хипотезата п чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която с наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. се наказва водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Оспорената ПАМ е приложена във връзка с констатираното управление от жалбоподателя на МПС чрез използване пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Приетото от ответника, че водачът преднамерено извежда извън контрол автомобила чрез презавиването и рязкото подаване на газ, така че довежда автомобила до преплъзване на гумите и загуба на сцепление на задвижващите колела, с което създава опасност за останалите участници в движението и клиентите, намиращи се в района на бензиностанцията, кореспондира напълно със събраните по делото доказателства.

Следва да се посочи, че оспорената ЗППАМ препраща към съставения АУАН, с който е установено извършеното от жалбоподателя нарушение на разпоредбите на ЗДвП и който е представен и приет по делото. В случая е нужно да се има предвид, че процесната ПАМ е наложена въз основа на констатациите по съставения АУАН, който акт съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с презумптивна доказателствена сила относно отразените в него факти и обстоятелства. Приложеният към административната преписка АУАН е съставен от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма и представлява официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК. Същият има обвързваща доказателствена сила по отношение на изложените в него факти, поради което на основание чл. 193, ал. 1, изречение първо във вр. с чл. 154, ал. 1 от ГПК, доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя, а от последния не беше проявена необходимата процесуална активност в тази насока, същият не е ангажирал доказателства, оборващи презумптивната му доказателствена сила.

Предвид изложеното, съдът приема за установено наличието на изискуемите предпоставки за прилагане на процесната ПАМ, поради което оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

Оспорената заповед е издадена при спазване целта на закона. Следва да се посочи, че всяка принудителна административна се прилага с цел защита на особено значим обществен интерес – безопасността на движението по пътищата, като в случая предпоставките за прилагането ѝ са наличието на установено нарушение по ЗДвП и по-конкретно - водачът на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Извършеното нарушение е с висока степен на обществена опасност – засяга безопасността на участниците в пътното движение и клиентите, намиращи се в района на бензиностанцията и създава реална заплаха за техните здраве и живот, при което в съответствие с приложимата правна уредба административният орган е наложил принудителната мярка с цел превенция за неизвършване на други административни нарушения. В тази връзка съдът намира, че е спазена и целта на закона.

Предвид изложеното, атакуваната заповед съответства на всички изисквания за

законосъобразност, поради което подадената срещу нея жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на жалбоподателя не се следва присъждане на разноски. В случая обаче на ответника следва да се присъдят разноски на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. с чл. 143, ал. 3 АПК, в размер на 80,00 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 67-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. П. от [населено място], ЕГН [ЕГН], подадена от адв. Л. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-1030-000766 от 10.11.2025г., издадена от началник група към ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П..

ОСЪЖДА В. П. П. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на ОДМВР П. сума в размер на 80,00 (осемдесет) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата

СЪДИЯ: